

Sygn. akt I C 913/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda R. S. kwotę 21.074,75 zł (dwadzieścia jeden tysięcy siedemdziesiąt cztery 75/100 złotych) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 20.100,45 zł (dwadzieścia tysięcy sto 45/100 złotych) – od dnia 30 września 2014 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 974,30 zł (dziewięćset siedemdziesiąt cztery 30/100 złotych) – od dnia 19 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.054,28 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt cztery 28/100 złotych) z tytułu części opłaty od pozwu, kwotę 534,18 zł (pięćset trzydzieści cztery 18/100 złotych) z tytułu części wydatków i kwotę 1.438,84 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści osiem 84/100 złotych) z tytułu części kosztów zastępstwa prawnego;

4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 978,16 zł z tytułu części kosztów zastępstwa prawnego;

5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej kwotę 151,02 zł (sto pięćdziesiąt jeden 02/100 złotych) z tytułu brakującej części wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 913/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej

z dnia 15.11.2017 r., sygn. akt I C 913/15

W pozwie z dnia 11.12.2015 r. (k. 3- 6) powód R. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 35 403,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.08.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powód sprecyzował, iż dochodzi uzupełniającego odszkodowania, bowiem pozwany wypłacił na jego rzecz kwoty 20 298,58 zł z tytułu szkody w pojeździe oraz 830,98 zł z tytułu holowania pojazdu. Tymczasem, jak wskazał powód, rzeczywiste koszty naprawy jego pojazdu wynoszą 44 028,43 zł, tak więc powód domaga się różnicy w wysokości 23 729,85 zł. Nadto na dochodzoną kwotę składają się również koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 11 200,00 zł. Pozostała dochodzona kwota to koszty holowania, które zostały powodowi zwrócone jedynie w części. Nadto, powód podał, iż odszkodowania domaga się w kwocie brutto- wraz z podatkiem VAT, bowiem nie miał możliwości odliczenia podatku VAT. Uzasadniając żądanie zasądzenia odsetek powód wskazał, iż domaga się ich zasądzenia od dnia 29.09.2014 r., a to daty pisma pozwanego, którym przyznał część odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21.01.2016 r. (k. 50- 54) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, pozwany zakwestionował roszczenie powoda wskazując, uznając je za nieudowodnione oraz przewyższające wysokość doznanej szkody. Pozwany zarzucił, iż przedłożona przez powoda kalkulacja naprawy stanowi jedynie projekt i nie może być uznana nawet za dokument prywatny. W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, pozwany wskazał, iż wypłacił z tego tytułu powodowi kwotę 3 099,60 zł, która odpowiada 18 dniom najmu po stawce 172,20 zł, bowiem należało przyjąć jedynie czas konieczny do naprawy samochodu. Nadto, pozwany zakwestionował przyjętą przez powoda stawkę za najem pojazdu zastępczego wskazując, iż jest ona zawyżona, a wynajęty przez powoda pojazd nie odpowiadał klasie jego uszkodzonemu pojazdowi. W odniesieniu do roszczenia w zakresie kosztów holowania, pozwany zarzucił nie udowodnienie roszczenia oraz brak uzasadnienia, bowiem powód nie wskazał nawet jaki był cel powtórnego holowania, skoro już zwrócił powodowi koszty holowania pojazdu z miejsca zdarzenia do miejsca wskazanego przez powoda. Pozwany odniósł się również do żądania powoda w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania w kwocie brutto wskazując, iż ewentualna kwota winna zostać zasądzona w kwocie netto, gdyż powód w okresie zdarzenia – 2014 r. prowadził działalność gospodarczą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Okolicznościami bezspornymi na gruncie niniejszej sprawy było, iż powód R. S. jest właścicielem pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), który na skutek zdarzenia drogowego uległ szkodzie. W momencie zdarzenia pojazd objęty był ochroną ubezpieczeniową świadczoną przez pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Odpowiedzialność pozwanego co do zasady za wskazaną szkodę nie była kwestionowana. Niekwestionowany był również zakres uszkodzeń w pojeździe.

Szacowane koszty naprawy szkody, która wystąpiła w pojeździe powoda wyniosły 32844,74 zł netto, a 40399,03 zł brutto – przy przyjęciu cen nowych i oryginalnych części zamiennych. Przy przyjęciu części zamiennych o oznaczeniach: „Q” i „PT” koszt naprawy wskazanego pojazdu powoda został określony na kwotę 30100,75 zł netto, 37023,92 zł brutto. Z kolei, w razie zastosowania istniejących części alternatywnych koszt takiej naprawy powinien wynosić 28642,12 zł netto, 35229,81 zł brutto. Z części blaszanych wskazanego pojazdu do wymiany na nowe zostały zakwalifikowane jedynie błotnik przedni i maska silnika. Powyższa wymiana nie spowoduje wzrostu wartości przedmiotowego pojazdu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę. Powód dokonał naprawy pojazdu z użyciem części oryginalnych.

Dowód: opinia biegłego J. K. z dnia 12.12.2016 r.(k. 115) wraz z pisemną opinią uzupełniającą z dnia 09.03.2017 r. (k. 146), przesłuchanie powoda (k. 203/2).

Powód na czas naprawy swojego pojazdu wynajął pojazd zastępczy marki M. (...) o nr rej. (...). Powód najmował wskazany pojazd zastępczy w okresie od 27.08.2014 r. do dnia 22.10.2014 r. Stawka za wskazany najem została ustalona na kwotę 200,00 zł brutto za każdą dobę najmu. Wskazana stawka mieści się w górnych widełkach stawek

stosowanych przez firmy najmujące pojazdy. Za wskazany najem powód zapłacił łącznie 11.200,00 zł. Najmowany pojazd zastępczy posiadał napęd na 4 koła z uwagi na stromy podjazd do miejsca zamieszkania powoda. Uszkodzony pojazd powoda również posiadał napęd na 4 koła. Wskazany pojazd zastępczy powód wykorzystywał w bieżących sprawach życia codziennego, tj. m.in. w celu dojazdu do lekarza, zawiezienia dzieci do szkoły. Prezes spółki najmującej pojazdy (...) Sp. z o.o. – E. P. (1) przed wynajmem pojazdu zastępczego przez powoda nie znała powoda. Wskazaną firmę wynajmującą pojazdy zastępcze polecono powodowi w warsztacie naprawczym. Pismem z dnia 06.10.2014 r. powód powiadomił pozwanego, iż wynajął wskazany pojazd zastępczy. Powód we wskazanym okresie najmu pojazdu zastępczego był również właścicielem innego pojazdu, który jednak znajdował się wówczas na stałe we W. w związku z koniecznością dowożenia powoda przez jego znajomego na leczenie, które przeprowadzał we W..

Dowód: opinia biegłego J. K. z dnia 12.12.2016 r. (k. 115), umowa najmu z dnia 27.08.2014 r. (k. 19- 20) oraz z dnia 08.10.2014 r. (k. 21- 22), faktura VAT z dnia 08.10.2014 r. (k. 23) oraz z dnia 03.11.2014 r. (k. 24), pismo z dnia 06.10.2014 r. (k. 25) zeznania świadka E. P. (2) (k. 182/2), częściowo przesłuchanie powoda R. S. (k. 203/2).

Szacowany technologiczny czas do wykonania naprawy wskazanego pojazdu powoda wynosił 11 dni roboczych. Z kolei, średnia stawka średniokresowego (powyżej 1 miesiąca) najmu pojazdu zastępczego klasy odpowiadającej klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym w czasie najmu (IV kwartał 2014 r.) wynosiła 117,00 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego J. K. z dnia 12.12.2016 r.(k. 115).

Uszkodzony pojazd powoda był dwukrotnie holowany. Pierwszy raz z miejsca zdarzenia (K.) do miejsca zamieszkania wskazanego przez powoda (N.). Koszt wskazanego holowania wyniósł 830,98 zł. Następnie pojazd, z uwagi na zakres uszkodzeń, holowany był powtórnie z N. do warsztatu naprawczego w B.. Koszt wskazanego holowania wyniósł 473,79 zł.

Dowód: faktura z dnia 06.10.2014 r. (k. 26) oraz z dnia 03.11.2014 r. (k 27), częściowo przesłuchanie powoda (k. 203/2).

Powód zgłosił szkodę w dniu 29.08.2014 r. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany, zgodnie ze sporządzoną kalkulacją naprawy, decyzją z dnia 29.09.2014 r. przyznał i wypłacił powodowi kwotę 20.298,58 zł z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu.

Dowód: decyzja z dnia 29.09.2014 r. (k. 31,77), kalkulacja naprawy nr (...) (k. 36- 44).

Pismem z dnia 18.12.2014 r. pozwany przyznał powodowi kwoty: 830,98 zł- tytułem kosztów holowania oraz 3.099,60 zł – tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: decyzje z dnia 18.12.2014 r. (k. 75- 76).

Pismem z dnia 12.01.2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot: 23.729,85 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania, 8.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz 830,98 zł- z tytułu zwrotu kosztów za holowanie pojazdu.

Dowód: odwołanie/wezwanie do zapłaty z dnia 12.01.2015 r. (k. 29- 30).

Pozwany ubezpieczyciel odmówił powodowi przyznania odszkodowania przewyższającego kwoty już przyznane.

Dowód: pismo z dnia 18.12.2014 r. (k. 32- 33), pismo z dnia 21.01.2015 r. (k. 34-35).

Powód dokonał likwidacji działalności gospodarczej z dniem 13.11.2014 r., a więc w obecnej chwili nie jest już płatnikiem podatku VAT.

Dowód: wydruk z CEIDG (k. 66), częściowo przesłuchanie powoda R. S. (k. 203/2).

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych, wyceny wartości pojazdów, jakości i kosztów napraw powypadkowych- J. K. (2) oraz wymienionych dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania, jak również zeznań świadka E. P. (1) i przesłuchania powoda R. S., których wiarygodność w zakresie twierdzeń istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia nie została w żaden sposób podważona. Sąd nie uwzględnił jedynie kosztorysu naprawy, przedłożonej przez powoda, z uwagi na słuszność zarzutów pozwanego pod względem jej rzetelności, bowiem sam biegły sądowy przyznał, iż przedstawiony kosztorys jest niekompletny, brak w nim wyszczególnienia cen części zamiennych, jak i licencji użytkownika, co powoduje wątpliwości w zakresie rzetelności przedstawionych w nim treści.

Nadto, powołaną opinię biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego z dnia 12.12.2016 r. wraz z jego opinią uzupełniającą z dnia 09.03.2017 r. Sąd uznał za jasną, logiczną i zupełną, stąd nie było potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii innego biegłego, tym bardziej, że żadna ze stron takiego wniosku nie złożyła. W ocenie Sądu, biegły w pisemnej opinii uzupełniającej ustosunkował się do zarzutów w sposób jasny, rzetelny i zrozumiały. Strona pozwana nie zdołała zatem podważyć prawidłowości opinii sporządzonej przez ww. biegłego, gdyż wydana opinia spełnia stawiane jej wymogi, odpowiada w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a argumentacja przytoczona na poparcie wniosków opinii jest w pełni przekonująca.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda częściowo okazało się uzasadnione.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 4 powołanego przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje w sposób szczegółowy Ustawa z dnia 22.05.2003 r.- o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.). Stosownie do treści art. 4 tej ustawy, ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, a zgodnie z art. 23 ust. 1, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez siebie pojazdu. Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W kontekście odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia istotne znaczenie ma również przepis art. 361 § 1 k.c. zgodnie, z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W art. 361 § 2 k.c. wskazano, iż w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powołany przepis ustala zasadę

pełnego odszkodowania, wytyczając granice wskazanej odpowiedzialności odszkodowawczej, która limitowana jest również wysokością faktycznie poniesionej szkody (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, lex nr 55515, uchwała z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74).

Odnosząc w pierwszej kolejności rozważania do roszczenia powoda w zakresie odszkodowania uzupełniającego, mającego pokryć koszty naprawy pojazdu, wskazać należy, iż w ocenie Sądu naprawa pojazdu poszkodowanego przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych pozwoli w pełni usunąć szkodę w majątku powoda jaka powstała w wyniku uszkodzenia pojazdu. W tym względzie, Sąd podzielił wnioski opinii biegłego J. K. z dnia 12.12.2016 r. (k. 115), który wskazał, iż na wzrost bądź obniżenie wartości pojazdu mają wpływ tylko części blaszane nadwozia, wobec czego w pojazdach ponad 6-letnich wzrost wartości może występować przy wymianie części blaszanych nadwozia. Jednocześnie, części wyposażenia nadwozia nie mają wpływu na wzrost względnie obniżenie wartości pojazdu, o ile były pełnosprawne i przynajmniej porównywalnej jakości. Tymczasem, w przedmiotowym pojeździe z części blaszanych były wymienione na nowe tylko: błotnik przedni i maska silnika. Równocześnie, nie zostało wykazane, aby części te były skorodowane lub nie posiadały nadmiernej grubości powłoki lakierowanej albo aby miały porysowania lub uszkodzenia lakieru. Tym samym, nie było podstaw do uznania, aby użycie nowych części oryginalnych podczas naprawy uszkodzonego pojazdu powoda, wpłynęło na wzrost wartości tego pojazdu. Nadto, mając na względzie okoliczność, iż powód nie jest płatnikiem podatku VAT, a zatem nie ma możliwości odliczenia podatku należnego o podatek naliczony, Sąd uznał, iż należy mu się odszkodowanie w wysokości uwzględniającej koszty wskazanego podatku od towarów i usług. W konsekwencji, Sąd – posiłkując się opinią biegłego J. K. z dnia 12.12.2016 r. – przyjął, iż wysokość przysługującego powodowi odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu winien wynosić 40.399,03 zł brutto. Mając zatem na względzie, iż pozwany wypłacił już powodowi z tego tytułu bezsporną część odszkodowania w wysokości 20.298,58 zł, należało uwzględnić roszczenie powoda w zakresie kwoty 20.100,45 zł., a żądanie przewyższające wskazaną kwotę należało oddalić.

Od wskazanej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Stosownie do treści art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22.05.2003 r.- o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgłoszenie szkody w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 29.08.2014 r. Uwzględniając powołany termin 30 dni, przy przyjęciu, iż w sprawie nie zachodziła okoliczność niemożliwości ustalenia wysokości szkody w tym terminie, należało przyjąć, iż ubezpieczyciel winien w decyzji z dnia 29.09.2014 r. przyznać pełne odszkodowanie. Tym samym, Sąd za datę wymagalności wskazanego roszczenia przyjął dzień następujący po dniu wydania wskazanej decyzji, tj. 30.09.2014 r.

Przenosząc rozważania do kwestii roszczenia powoda o zapłatę odszkodowania pokrywającego koszty holowania pojazdu oraz koszty najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, iż aktualne pozostają również w tym zakresie rozważania dotyczące zasady pełnego odszkodowania. Sąd uznał za udowodnione, iż poniesienie przez powoda kosztu powtórnego holowania pojazdu do warsztatu naprawczego w kwocie 473,90 zł było konieczne z uwagi na zakres uszkodzeń pojazdu, który nie nadawał się do dalszej jazdy. Z kolei, nie było obowiązkiem powoda, aby już podczas pierwszego holowania pojazdu z miejsca zdarzenia, wskazał jako punkt docelowy – warsztat naprawczy. Odszkodowanie należy się przecież pomimo tego, czy powód dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza ten pojazd naprawić. Tym samym, na powodzie nie ciążył obowiązek wskazania jako punktu docelowego podczas pierwszego holowania- warsztatu naprawczego, celem natychmiastowego podjęcia czynności naprawczych. Skoro zaś powód następnie podjął decyzję o naprawie wskazanego pojazdu, a uszkodzenia pojazdu uniemożliwiały jego dopuszczenie do ruchu, wobec tego musiał ponieść koszty dodatkowego holowania pojazdu do warsztatu naprawczego. Sąd więc przyjął, iż nie sposób uznać, aby wskazane czynności były niecelowe czy niezasadne. Tym samym, roszczenie powoda w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania obejmującego koszty dodatkowego holowania w kwocie 473,90 zł było w ocenie Sądu zasadne.

Odnosząc się do żądania powoda zwrotu niezapłaconej przez pozwanego części kosztów poniesionych przez poszkodowanego z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, należy podnieść, iż normalnym następstwem w rozumieniu

art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez każdego z poszkodowanych w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poniesione zostały koszty związane z wynajmem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach normalnych następstw szkody podlegających wyrównaniu. Zasada pełnego odszkodowania przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia lub zniszczenia. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r. III CZP 14/97 OSNC 1997/8/103). Wskazać także należy, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, Biul.SN 2005/3/11). Nadto, zaznaczyć trzeba, iż powód nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi najtaniej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, dotyczący wprawdzie wysokości szkody na tle umowy autocasco, ale znajdujące odpowiednie zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy uznać, iż nie budzi wątpliwości, że powód był uprawniony do najmu pojazdu zastępczego, który to koszt należy uznać za normalne następstwo szkody, powstałej na skutek zdarzenia drogowego z dnia 27.08.2014 r. Przy czym wskazać trzeba, iż zgodnie z wnioskami opinii biegłego J. K. z dnia 12.12.2016 r., uzasadniony czas naprawy przedmiotowego pojazdu powinien wynosić 8 dni roboczych, a po uwzględnieniu czasu oczekiwania na części zamienne- do 11 dni roboczych. Do wskazanego czasu należało również doliczyć dni wolne od pracy, bowiem naturalnie, choć nie podejmowano wówczas czynności naprawczych pojazdu, to powód nie miał możliwości korzystania z niego. Niemniej, Sąd uznał, iż miarodajne było przyjęcie przez pozwanego wskazanego czasu w wymiarze 18 dni, skoro więc pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 21.01.2016 r. (k. 51- 54) przyjął taki okres czasu najmu pojazdu zastępczego za właściwy i uzasadniony to nie ma powodu, aby w tym zakresie Sąd dokonywał modyfikacji poprzez przyjęcie mniejszego wymiaru czasu. Jednocześnie, Sąd uznał, iż przyjęta przez pozwanego średnia stawka za najem pojazdu zastępczego (172,20 zł) była zaniżona i nie odpowiadała rzeczywistemu kosztowi, jaki powód za wskazany najem poniósł, a to 200,00 zł za dobę. Jak już zostało wspomniane, powód nie miał obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi najtaniej. Jak wynika z opinii biegłego stawka przyjęta za najem pojazdu zastępczego – 200,00 zł mieści się w górnych widełkach stawek stosowanych przez firmy najmujące pojazdy. Wprawdzie była ona wyższa od stawki przeciętnej (117,00 zł brutto – za najem powyżej 1 miesiąca pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego na rynku lokalnym w IV kwartale 2014 r.) jednak - jak wskazano powyżej - poszkodowany miał prawo do wyboru podmiotu, od którego wypożyczy samochód zastępczy i nie miał obowiązku porównywania stawek najmu, celem wybrania najniższej lub średniej. Tym samym, mając na względzie przyjęty przez Sąd za pozwanym czas najmu (18 dni) oraz stawkę wykazaną przez powoda 200,00 zł- koszty należne powodowi z tytułu najmu pojazdu zastępczego wyniosły 3.600,00 zł. Mając na uwadze, iż pozwany z tego tytułu przyznał powodowi kwotę 3.099,60 zł, zasądzić należało jedynie różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, a wypłaconym, czyli kwotę 500,40 zł.

Odsetki należne od odszkodowania za koszty holowania (473,90 zł) oraz koszty najmu pojazdu zastępczego (500,40 zł) należało zasądzić na zasadzie art. 481 § 1 i 2 k.c., przy uwzględnieniu, iż decyzję o przyznaniu częściowego odszkodowania w zakresie tych kosztów ubezpieczyciel wydał w dniu 18.12.2014 r. We wskazanej decyzji pozwany winien uwzględnić pełne odszkodowanie, a więc również koszty, które Sąd uznał za celowe i ekonomicznie uzasadnione z punktu widzenia ich kompensacji przez ubezpieczyciela. W związku z powyższym, od sumy wskazanych kosztów- 974,30 zł, zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 19.12.2014 r., a więc dnia następującego po dniu wydania decyzji w przedmiocie przyznania odszkodowania z tego tytułu.

Mając na względzie całość powyższych rozważań, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

Mając na uwadze, iż powód w niniejszej sprawie wygrał sprawę jedynie w 59,53%, a przegrał w 40,47%, w takiej też proporcji należało rozliczyć koszty procesu pomiędzy stronami na zasadzie art. 100 k.p.c. Na koszty procesu należne

powodowi złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 1.771,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz wydatki poniesione na koszty opinii biegłego w postaci zaliczki w kwocie 1.000,00 zł. Z uwagi na stosunkowe rozdzielenie kosztów, z poniesionych kosztów procesu przez powoda należy mu się zwrot od pozwanego jedynie w 59,53%, a więc: z tytułu części opłaty od pozwu- 1.054,28 zł, z tytułu części kosztów zastępstwa procesowego – 1.438,84 zł oraz z tytułu części wydatków – 534,18 zł. Takie też koszty Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 100 k.p.c. w pkt. 3 sentencji wyroku. Zaznaczyć jedynie na marginesie należy, iż powód uiścił z tytułu opłaty od pozwu kwotę 1812,00 zł, tak więc po ewentualnym uprawomocnieniu się niniejszego orzeczenia, na zasadzie art. 80 ust. 1 Ustawy z dnia 28.07.2005 r. – o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, powodowi zostanie zwrócona kwota 41,00 zł.

Na koszty poniesione przez pozwanego złożyły się jedynie koszty zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, w wysokości 2.417,00 zł. Z uwagi na okoliczność, iż powód przegrał sprawę w 40,47%, w takim też stosunku winien zwrócić pozwanemu poniesione koszty zastępstwa procesowego, a więc w wysokości 978,16 zł, o czym orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w pkt 4 sentencji wyroku.

W pkt 5 sentencji wyroku, na zasadzie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28.07.2005 r. – o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd obciążył pozwanego kwotą 151,02 zł z tytułu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa na koszty opinii biegłego, które przewyższyły wpłaconą przez powoda zaliczkę w kwocie 1.000,00 zł, bowiem wydatki te wyniosły łącznie 1.151,02 zł.